

Miroslav Huptych

Noční

linka důvěry

Pistorius & Olšanská
Příbram 2012

Tato kniha byla redakčně a nakladatelsky připravena v semináři
Nakladatelská praxe na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy.
Vydání knihy laskavě podpořila FF UK prostřednictvím účelového
stipendia.

© Miroslav Huptych, 2012
Typografie © Klára Horová, 2012

ISBN 978-80-87053-68-3

Noční linka důvěry —

Oddíl I.

Odešla mi máma

Zeptala se táty: Tak mám tedy odejít?

Táta mlčel

Vzala si tašku

prý se vyspí i na nádraží

Táta šel spát

a mně je hrozně

Máme velký dům

a v něm

prázdnost

Starší brácha je na ARO

Drží ho jenom na kapačkách

máma za ním chodí

a vrací se strašně unavená

Zítřejší jdu naposled do školy

je to pro mě vlastně slavnostní den

loučím se s devítiletkou

Před tátou nesmím plakat

nesnáší to

tříska pak dveřma

Celý dům je rozestavěný

a nedodělaný

Svůj pokoj jsem si sama vyzdobila

teď je nejhezčí

Máma by dům nejraději

prodala – – –

a mně se chce brečet

Matka je zlá hysterka
a bojí se bráchy
kterej je línej schizofrenik
co se celej den válí
a v noci dělá bordel

Kdyby se naplnilo moje přání
tak brácha matku zabije
půjde do basy
anebo ho na furt zavřou
do cvokhausu

Konečně bych měla klid – – –

Celý Velikonoce jsem prořvala
Každej někoho má – – –

O půlnoci ječí do sluchátka:

On chce stáhnout roletu

vzbudí dítě

Říká mi píčo

já se už zblázním

Ráno v pět ječí do sluchátka:

Stáhl roletu

vzbudil dítě

který po mně furt leze

chytá mě kolem krku a

kňučí mamííí

Odvezte mě!

Přivažte mě!

S tím zvířetem se nedá žít

pořád stahuje a vytahuje

roletu!

Z hloubky pokoje zabručí zvíře: Ale no tááák, беруško – – –

Babička v noci umřela

Ráno jsem jí nesla čaj
a byla už taková namodralá
Doktor přijel skoro hned
akorát vypsals papíry
pro pohřebáky
Máma je na služebce ve Varech
Večer má přijet
Bojím se jí to zavolat
Jede autem
Mohla by rozrušením nabourat
Babičku jsem umyla
a oblékla do černých šatů
Před chvílí ji odvezli
Teď je tu takové
nezvyklé ticho
Už jsem se vybrečela
Chtěla jsem volat kamarádce
ale máme teď ve škole písemky
a tak šprtá
Musela jsem to jenom někomu říct
když tu není máma

Dobry ráno

poznávám vás po hlase
teď jsem přišla z Perlovky
Počkejte ztlumím rádio
Dneska to bylo plonk
žádný kunčafti
Že já kráva někam chodila
teče mi z nosu
chrchlám
a to sem si koupila nový kozačky
ale dupu v nich zimou
jako v těch starejch
Dopiju čaj a pudu si lehnout
bolí mě celý tělo
Už začíná svítat
Mám kliku
že mám vokno na východ
Západy slunce nesnáším
připomene mi to vždycky
že musím jít
lovit chlapy
což mě sere
ale nic jinýho neumím
Tak dobrou

Volám z bytu plného knih a obrazů

Sedím tu sama
listuji v knihách
ale číst už mě netěší

Za okny se honí
měsíc se sluncem

Týden
jako by už ani neměl děti

Jedinou radost mi dělala myška
Nevím
kde se vzala
Seděla a merčila mě
já zas pozorovala ji

Dělila jsem se s ní o všechno
co vím z knih
co jsem vykoukala z obrazů

Nevěřil byste
jak je vnímavá
Stačí
že si jen trochu víc přimyslím
trochu víc opepřím
otočí se zády
a truceje

Dnes jsem však pochopila
proč za mnou chodí
poznala jsem jí to na očičkách

Poslala ji
Smrt
na výzvědy!

Celá se z toho chvěju
Myslíte
že je to opravdu možné
aby taková malá
šedá myška
byla andělem Smrti?

Sen o andělském básníkovi z alabastru. Hádka s M. Nechce mě pustit na výlet. Dole zvoní dvě dívky. Jednu znám, chodila s mým kamarádem. Ptají se, kdy už bude klub. Jsme v Letňanech v bytě mých rodičů, zařízení pokoje je však současné. Dívám se z pátého patra balkónu letňanského bytu, ale ulice je Karlínská. M. říká dívkám, že musím být do 20 hodin doma. Sedíme v pokoji, M. nadává na svou matku, která je u nás na návštěvě. Říká něco v tom smyslu, kdyby už chtěla umřít. Velice se tomu divím. Vztahuji to, co říká, na sebe. Najednou jako by se zablýsklo a já dostávám infarkt. Jsem v krápníkové jeskyni a přichází si pro mě anděl Smrti. Nesu v ruce asi půlmetrovou alabastrovou sochu nahé ženy. Je to vlastně dóza. Má místo břicha elipsovitý otvor, jaký mívají cukřenky. Dovnitř prorůstá zelený břečťan a otvor je vystlán listím. Uvnitř leží malinký anděl – básník. Je také z alabastru, křídla má složená pod sebou. Má zavřené oči. Dívám se dovnitř. Otvírá oční víčka a hledí na mě uhrančivými smaragdovými zraky.

20. 5. 94

Zametám v parku u Švermy

už jsem na tom tak blbě
že leju vodu z flašky
do vyschlejších louží
aby ptáci neměli žízeň

I z půdy jsem se vrátila
nevoběšená

Ale furt jsem ještě fešná
a s mužskejma to umím
To byste se divil
jaký mám prsa

Pozvěte mě na pivo
jenom na jedno – – –
Řekla do sluchátka
v půl čtvrté ráno

Ale ty mě nepozveš
Vzdychla
v půl čtvrté ráno
když za okny vykřikl
první jitřní pták

Volám vám z pohraničí

Jsme zapadáni sněhem až po střechu
Nevím
jak se to mohlo přihodit
Ráno v posteli mezi mnou a manželem
leží cizí a úplně nahá žena
Nejdřív jsem se pořádně lekla
Ona však na moje otázky neodpovídá
jako bych pro ni byla
neviditelná
Manželovi chtěla něco říct
a místo toho
z úst vytáhla živou rybičku
a hned druhou
Zdá se
že je z toho sama vedle
o to víc z ní vychází rybek
Ale co s nimi?
Manžel jí nabídl můj župan
a začal se před ní předvádět
To já poznám
Vždycky
když chce ukázat
jaký je jura
dělá stojky
Už stojí dýl než hodinu na hlavě
a je celý rudý
Mám strach
aby to s ním nesešlo
Ta cizí
sedí u stolu
a pomocí rybiček
poskládaných na desku
zkouší napsat vzkaz

Ale rybky v klidu nepoleží
pokaždé
když už by se dalo něco číst
některá z nich sebou mrskne
a je z toho houbeles

Asi budeme muset počkat
až dočista leknou

Je mi jich líto
to byste musel vidět
jak zoufale
otvírají tlamičky

Možná by stačil hrnec s vodou?

Co byste na mém místě dělal vy?

Včera jsem spatřil Zubatou

smála se na mě ze zrcadla
Zlomil jsem ji tím
že jsem se šklebil také
a ona to nevydržela

Dnes jsem otevřel okno do ulice
a všimnul si
že na všech rozích
postávají rohatí

V televizních událostech byly zašifrovány pokyny
aby mi v restauraci U koníčka přidávali do jídla
ingredience
které budou mít za následek
že na sv. Václava
porodím Belzebuba

Už jsem volal prezidentskou kancelář
avšak z hovoru vyšlo najevo
že pražský Hrad obsadili mlíkaři
kteří se pustili do kondenzování
pana prezidenta
Je do nebe volající
že jeho všeobecně požadovaná koksovatelnost
tímto aktem vypršela bez záruky

Můj telefon je odposloucháván sousedem
který schválně ze sebe dělá mrtvolu
aby byl mimo podezření

Věřte nebo nevěřte
ale dokonce školil hrobaříky v rozmnožování
Kolik já už zlikvidoval na Olšanech
mrtvých schránek
To už nikdo nespočítá

Avšak Smrtka si nedá pokoj
verbuje proti mně i komáry
Ale na mě si nepřijde
já se domluvím i s netopýry

Kdepak mně nikdo pít krev nebude

Padla kosa na kámen
Bojí se podívat do zrcadla
Už jednou ji smích
přešel
a podruhé se k ní úsměv
už nevrátí

Sen o ďáblovi. Dívám se do okna domu a vidím tam svého dvojníka. Uvědomuji si, že je to ďábel, má v ruce sklenku vína a kouří cigaretu. Běhá mi mráz po zádech. Jdu po ulici a dívám se pozorně do zorniček lidí. Vidím se v nich. Na odraze v zorničkách mi místo rohů roste květina. Roste rychle, jako když se vztyčuje had.

14. 12. 97

Nemusíte mi to věřit
ale opravdu netuším
jak jsem se ocitl pod sukni
Chvíli jsem se rozkoukával
nedutal
jen přibližně uhadoval
kterým směrem je
vysněný klín

Mohl jsem předpokládat
že sem někdo schválně hodí
omamnou dýmovnici
abych zabloudil

Ve stavu relativní beztíže
jsem s překvapením zjistil
že mám na sobě rubáš
a navíc naruby

Takhle zhastrošený přece nemůžu přijít na návštěvu
do klína
Nemůžu přece riskovat uklování
tažnými ptáky

Tak tu sedím
předávám si hlavu z jedné ruky do druhé
a
jasnozřivě vím
že roztoužený klín
je
co by kamenem dohodil

Sen o lišce v jeskyni. V domě u rodičů jsem bojoval s vojáky o každé patro. Střílím ze samopalu. Vojáci ustupují až na střechu panelového domu. Když jsem tam za nimi vylezl, najednou tam bylo pole s lesíkem a vojáci nikde. Tuším, že jsou schovaní v lese. Všiml jsem si díry v zemi, je to nora, a napadlo mne, že tam bude liška. Začal jsem noru prozkoumávat, lezl jsem dovnitř, házel před sebe hroudy, abych lišku vyplašil. Nora se rozšiřovala, viděl jsem, že je to obrovská jeskyně s krápníky. Někde vzadu jsem zahlédl mihnutí liščího ocasu. Najednou jsem měl pocit, jako kdyby mělo přijít zemětřesení. Hlína se v noře začala sesouvat, hrabal jsem ze všech sil, vyhazoval hlínu ven, strašný, smrtelný pocit úzkosti a zároveň zklamání a vztek, že mi liška uteče.

17. 11. 92

Mnohokrát si můžu opakovat

že nejsem popelnice
přesto se budu cítit
v lepším případě
jako vrchovatý popelník
a v horším
jako kukavůz

Když začnu ze samé lítosti kukat
hned přihrkají slzy
říkám jim: Nemusí pršet
stačí
když sněží
na tu balkónovou scénu
kde objímám nohy mámy
a prosím: Neskákej!!!

Kdyby bylo opravdu pravdou
že nejlepší obranou je potok
slz
pak by bylo možné
složit
z básně
papírovou lodičku
a odplout
do zapomnění

Reklama na život nemá žádný smysl

všechno jsou jenom kulisy
všude zakopávám o kulišáky
samej papundekl
stačí do toho drcnout
a skácí se to
Hotovo! Platejs!
A je vymalováno!

Nejhorší jsou řeči okolo stola lalala

Pokus o překousnutí šňůry dlouhého vedení
má za následek vyčítavé bučení

A není nic strašnějšiho
než když užvaněnost
vystřídá
uražené a tupé mlčení

Chce se po mně
abych žehnal tvůrčím počínům
rychlíků s kvašáky
co se naládovali koksem
a nepochybují o tom
že tunely jsou stvořeny
pro jejich orgasmus

Stačí mi mrknout a vidím
že v kolíbce leží
čertovo lejno

V suitě kmocháčků okolo
se vždy najde někdo
kdo vám vrazí vidle pod lopatky
Je to přátelská herda do zad
a kreativci jsou tu od toho
aby vás přesvědčili
že se s tím dá lítat

Ano jsem vyhořelej dům
Našli se požárníci
pochcali mě ze všech stran
i kamarádi se na mě vysrali

Teď nikomu nevoním

Co zbývá?
Posypat spáleniště pracím práškem?

Uzel na oprátce
bude hořkou tečkou
po hostině
zvané: Sladký život v reklamě

Již jsem s vámi jednou mluvila

pamatujete se?

Povídala jsem vám

jak jsem si zašívala břicho obyčejnou jehlou

když mě zeřák bodnul kudlou

Jen vám jsem svěřila

co se mnou dělal otčím v kozím chlívku

Jen vám jsem řekla

co se událo v polozbořené kapli na hřbitově v Bohnicích

Nikomu jinému jsem nevyprávěla

k čemu všemu mě nutili v tom salonu

Jen vám jsem prozradila

co bylo v černém kufru

Ještě teď se třesu

když na to jen pomyslím

Ne nebojte se

už vám nebudu nabízet svůj klín

ani vás zaklínat

Tolik jsem toho zase ne vypila

Minule jsem vám ještě hrála na piáno

pamatujete?

Ale básničky jsem vám ještě nečetla?

Přece jen nějaká šuplata

jsem neotevřela

a neotevřu

Musela bych vypít víc než dnes

a to bych zas už jenom brečela

jako kolikrát

Taky se vám tam za okny

začínají probouzet květiny?

Sen o vaření lidského srdce v kotlíku. Čestmír P.
na půdě staré budovy psychiatrické kliniky rozdělal oheň
a v kotlíku vařil lidské srdce. Přihazoval k němu nějaké
byliny a čaroval. Bylo to srdce z nějaké mrtvoly. Zařval jsem
na něj: „Ty prase, co to děláš...!“ Nahlédl jsem do kotlíku
a viděl, jak se srdce vaří. Napadlo mě, že ten lektvar nebude
účinný. Třeba to srdce je od někoho, kdo dostal infarkt.
Čestmír říkal, že nebožtíka sám odpítval, že si na to dohlédl,
dotyčný prý zemřel na mozkovou mrtvici. Pak jsem se s ním
začal rvát, měl v ruce rozpálený pohrabáč a mydlil mě s ním
přes ruce.
23. 9. 93

Jestlipak víte

co se chystá?

Ale ano konkrétně

Brzy uslyšíte sirény

až utichnou

bude nejhlubší ticho ve městě

jaké kdy bylo k slyšení

Ticho půjde krájet

Jaký kus ticha si kdo ukrojí

s takovým půjde spát

To není legrace

Nezavěšujte

Nejšikovnějším nožem na krájení ticha

je rybička

No výborně

jste dokonale připraven

Nebojte se ukrojit pořádný kus

klidně si z ticha můžete vyřezat milenku

nebo hlavolam

Obeznámení tichošlápci ve verších

vyřezávají růži

Její výmluvnost

je příležitostí

pro každého básníka

Padaly trakaře

padla tma i blesky

Sedím na dně

a přebírám písek

Z očí mi kouká vražda

Z očí mi skáčou sebevrazi

Připouštím

že jsem si v mnohém vzal za příklad psance

a štěkáním vylepšoval vzhled

Avšak míra všeobecného dobráctví je nezměrná

a proto nemírná

Kdekdo se o mě chce starat

Tu máte: Jezte! Tu máte: Pijte!

Tu máte: Berte! Tu máte: Ejakulujte!

Ukažte

já si sáhnu

Jasně jste moc měkký

Ze zadu vás vytáflujeme mramorem

zepředu javorem

Zas budete nahoře větevnatý

a dole tvrdolín

Teď už čekám jenom na to

až mi zavolá stará Bela

Sbalím si svoje sakypaky

jakož i ententýky

Bez klobouku bos

najdu propast

a dost!

V šeru pokoje jsem se díval do zrcadla

tvář se mi začala proměňovat
Čím dál rychleji
běžel film
ksichtů lotrů
promísených
s tvářemi svatých mučedníků

Nakonec se v zrcadle
otevřela temná propast
a zvala: VSTUP

Ucuknul jsem v závratí
a vyběhl na balkón

Nikdy před tím jsem neviděl tak dramatickou oblohu
Vítr hnal oblačná stáda předpotopních potvor
nasmícených úplňkem
a já najednou věděl
že vše souvisí se vším
odjakživa

Zajímají vás rodinné výstupy do prvohor?
Sám nevím
proč jsem na mámu
když mě mlátila
zasyčel: Stejně se jednou zabiju!

Teď na to myslím – – –

Ale jen málokdo rozumí řeči chvění záclon

Deníky jsem už spálil
Na co ještě čekám?

Na díru ve stropě
skrz
kterou mi plivne Měsíc na čelo?

Na pořádný vztek
který mi dá sílu
abych to udělal?

Čekárnám: Nazdar!

Sen o obživlých loutkách. Jsem ve velké místnosti, snad je to kaple. Na stěnách visí sochy podobné loutkám, prohlížím si je. Některé jsou živé, jiné vyřezané ze dřeva. Živé loutky mají na sobě sádrové šaty a vodící drát za krkem, dřevěné mají šaty z látky. S překvapením jsem zjistil, že jsem jeden z nich, že jsem také loutka a jsem pomalovaný jako klaun. Vyjždím z kaple na koloběžce ještě s dvěma klauny – jeden z nich je básník Ivo Šmoldas – a projíždíme se po Národní třídě. Druhý klaun je dementní pacient z blázince, trochu se za něj stydím. Chtěl jsem mu napsat na límec košile jeho jméno, ale ruka mi nějak ujela a černým fixem jsem napsal SMRT přes celá záda bílé košile. Cítil jsem provinění vůči jeho matce, která to bude muset vyprat.

11. 9. 94

Vím že to co vám řeknu

bude znít nevěrohodně
sama jsem z toho na nervy
Z ničeho nic mi začaly růst na prsou
macešky
Ráno je ostříhám
a přes noc rozkvetou nové
Když si toho konečně všiml i manžel
chce
abych je nestříhala
dokonce se vrátil z obýváku do ložnice
že se mu prý bude lépe usínat i spát
s hlavou v maceškách
Ale mě to netěší
dělat mu polštář
Stačilo
že jsem mu třicet let dělala matraci
Zkusila jsem tři dny nestříhat
ten záhonek
a připadala jsem si jako včelí královna
jestli mi rozumíte
Z toho bzučení a rojení kolem
se hlava točí

Možná by se mi ulevilo
kdybych našla nějakého viníka

Kdyby jeden
ale na koho se podívám
tak sklopí oči

Budete mít pro mě nějakou radu?
Nebo jako všichni
kam jsem volala
budete mlčet
jak zařezanej?

Volám z propasti

jsem starý mastodont
který se snažil utéct
masturbací
erotickým výpravám

Zestárnout přece neznamená
že už víme jak se uvelebit
na márách
a že čísla nám už bude počítat
leda zubatá

Dopadl jsem
jak jsem dopadl
Větroplach ze mě už nebude
leda jezevec
Můžu si ještě něco vymínit na osudu?

Brloh pod bludným kamenem?

Aby se vejminek
nestal cílem
nedělních výletů dobrovolných psychologů?

Stačí občas sfárat
sám do sebe
Narubat si putnu
rádoby zapomenutých kiksů
a hned se smažím
ve vlastní šťávě

Na to nepotřebuji brigádníky

Pohlavní pud je jako tajga – – –

Tolik na vysvětlenou
pro tmáře
kterým stačí nalezený škrpál
jako důkaz
že jsem si zadupal v Tramtárii

I když jsem nyní živ jenom na snech
stále věřím

že jakmile se její kalhotky
uhnízdí
v mých kalhotách

co nevidět
vyvedou mladé

Nemůžu spát
chci odsud pryč

Kdybych jen tušil
kde noc nechala díru
znovu bych se narodil

Avšak
v které šatně pověsit rozum na hák
bez obdržení lístku s číslem diagnózy?
Musel bych začít opět učit kameny abecedu
ze slabikáře původně psaného pro trávu
Ale kde vzít čas?
Ukrást ho šutrákům?
Schovat ho na zimu do sena?

Mohl bych se pak věnovat vysněnému zaměstnání
pozorovatele
erotických významů v tvarech oblaků?

S takovým přáním můžu jít leda pod okap

Můj strýc z Pěkova dělal v Adršpachu
odstraňovače zvětralých kamenů
Zabraňoval zlým náhodám
v zabíjení turistů

Sám si život zauzloval
pověsil se na půdě

Od té doby
co jsem nachytl měsíc na švestkách
špatně spím

Užívám léčivé kapky
v kterých si umyly svoje špinavé ručičky
hodinky

Nad ránem se probouzím
někdo neviditelný mi sedí na prsou

a na krku cítím
drobný
ale vytrvalý stisk